

«Jeg har en drøm»

av Martin Luther King

Jeg er glad for å stå her sammen med dere i dag, en dag som vil bli husket på grunn av den største demonstrasjonen for frihet i nasjonens historie.

For hundre år siden undertegnet en stor amerikaner, som kaster sin symbolske skygge over oss i dag, frigjøringserklæringen. Denne viktige erklæringen tente et lys av håp for millioner av svarte slaver, som hadde blitt herjet av undertrykkelsens brutalitet. Den kom som et gledelig morgengry som skulle avslutte en lang natt i fangenskap.

Men hundre år senere er den svarte befolkningen fortsatt ikke fri.

Hundre år senere er den svarte mannens liv fortsatt tragisk lenket av raseskille og diskriminering.

Hundre år senere lever den svarte befolkningen isolert på en ensom øy av fattigdom, omringet av et hav med materiell velstand.

Hundre år senere holdes fortsatt den svarte befolkningen utenfor det amerikanske samfunnets fellesskap. Som fremmede i sitt eget hjemland. Derfor har vi samlet oss her i dag, så alle kan se denne uretten.

Vi har kommet hit til landets hovedstad for å heve en sjekk. Da grunnleggerne av vår republikk skrev de storslåtte ordene i Grunnloven og Uavhengighetserklæringen, undertegnet de en sjekk som skulle gjelde alle amerikanere. Denne sjekken var et løfte om at alle mennesker – både svarte og hvite – skulle ha rett til liv, frihet og å finne sin egen lykke.

I dag er det tydelig at Amerika ikke har oppfylt dette løftet overfor sine fargede borgere. I stedet for å ære denne hellige forpliktelsen, har

Amerika utstedt en sjekk som har blitt avvist med beskjed om at det ikke er dekning på konto.

Men vi nekter å tro at rettferdighetens bank er konkurs. Vi nekter å tro at de store ressursene i denne nasjonens muligheter er tomme. Så vi har kommet hit for å innløse denne sjekken – en sjekk som vil gi oss frihetens rikdom og rettferdighetens trygghet når vi krever det.

Vi har også kommet til dette hellige stedet for å minne Amerika på hvor alvorlig denne situasjonen er. Dette er ikke en tid da vi skal roe oss ned eller ta en beroligende pille som sier: endring kan vente.

Nå er det på tide å gjøre demokratiets løfter til virkelighet. Nå er det på tide å reise oss fra segregasjonens mørke dal til den solfylte veien med rettferdighet for alle raser. Nå er det på tide å løfte nasjonen vår fra en kvikksand av raseurettferdighet til et fast fjell av brorskap. Nå er det på tide å gjøre rettferdighet til en realitet for alle Guds barn.

Det ville være en katastrofe for landet å ignorere dette viktige øyeblikket. Denne kvelende sommervarmen av den svarte befolkningens legitime misnøye vil ikke gå over før det kommer en forfriskende høst av frihet og likhet.

1963 er ikke slutten, det er en ny begynnelse. Det er de som tror at den svarte befolkningen bare trengte å blåse av litt damp og at de nå vil være fornøyde. De vil våkne opp til en ubehagelig virkelighet hvis nasjonen går tilbake til status quo. Det vil verken bli ro eller fred i Amerika før den svarte befolkningen får sine fulle statsborgerrettigheter. Opprørets vind vil fortsette å ryste grunnvollene i vårt samfunn, helt til rettferdighetens lys bryter fram.

Men det er noe jeg må si til mitt folk, som står på terskelen til rettferdighetens palass. I kampen for å vinne vår rettmessige plass må vi ikke begå urettferdige handlinger.

La oss ikke prøve å slukke vår tørst etter frihet ved å drikke fra bitterhetens og hatets beger. Vi må alltid kjempe vår kamp på en høyere moralsk grunn, med verdighet og disiplin. Vi må ikke la vår kreative protest synke til fysisk vold.

Gang på gang må vi strekke oss etter til de majestetiske høydene hvor vi møter fysisk makt med åndens styrke. Den fantastiske nye styrken som har omfavnet det svarte samfunnet, må ikke føre oss til mistillit mot alle hvite mennesker. For mange av våre hvite brødre, som vi ser står sammen med oss her i dag, har forstått at deres skjebne er bundet til vår. Og de forstår at deres frihet er uløselig knyttet til vår frihet.

Vi kan ikke gå alene.

Og når vi går, må vi love hverandre at vi alltid skal fortsette å gå framover. Vi kan ikke se oss tilbake.

Det er de som spør forkjemperne for borgerrettigheter: «Når vil dere bli fornøyde?»

Vi kan aldri bli fornøyde så lenge mørkhudete er offer for politiets ubeskrivelige grusomheter. Vi kan aldri bli fornøyde så lenge kroppen vår, sliten og trett etter en lang reise, ikke kan få husly på motorveienes moteller eller byens hoteller.

Vi kan aldri bli fornøyde når mørkhudete bare kan bevege seg fra en liten til en større ghetto. Vi kan aldri bli fornøyde så lenge våre barn blir fratatt sin verdighet og frarøvet sitt egenverd på grunn av skilt som sier «Kun for hvite».

Vi kan ikke være fornøyde så lenge en mørkhudet mann i Mississippi ikke kan stemme, og en mørkhudet mann i New York føler at han ikke har noe å stemme for.

Nei, nei, vi er ikke fornøyde, og vi vil ikke bli fornøyde før likhet for loven flyter som vann, og rettferdigheten ruller som en mektig elv.

Jeg vet at noen av dere har kommet hit etter å ha gått gjennom store prøvelser og vanskeligheter. Noen av dere har kommet direkte fra trange fengselsceller. Noen av dere har kommet fra steder der frihetskampen har utsatt dere for forfølgelsesnes stormer og politiets brutalitet. Dere er veteraner av kreativ lidelse. Fortsett å arbeide og tro meg – denne ufortjente lidelsen vil ta slutt.

Dra tilbake til Mississippi, dra tilbake til Alabama, dra tilbake til South Carolina, dra tilbake til Georgia, dra tilbake til Louisiana, dra tilbake til slummen og ghettoen i våre byer i nord, vel vitende om at denne situasjonen på et eller annet tidspunkt vil bli forandret.

La oss ikke synke ned i fortvilelsens dal. Jeg sier til dere i dag, mine venner – selv om vi står overfor dagens og morgendagens utfordringer, så har jeg fortsatt en drøm. Det er en drøm dypt forankret i den amerikanske drømmen.

Jeg har en drøm om at en dag vil denne nasjonen reise seg og leve etter den sanne meningen av sitt credo: «Vi holder disse sannhetene for å være selvinnlýsende, at alle mennesker er skapt like.»

Jeg har en drøm om at en dag, på de røde åsene i Georgia, vil sønner av tidligere slaver og sønner av tidligere slaveeiere kunne sette seg sammen ved brorskapets bord.

Jeg har en drøm om at en dag, vil selv Mississippi, en stat som kveles av urettferdighetens og undertrykkelsens hete, bli forvandlet til en oase av frihet og rettferdighet.

Jeg har en drøm om at mine fire små barn en dag vil leve i en nasjon der de ikke blir dømt etter hudfarge, men etter innholdet i deres karakter.

Jeg har en drøm i dag.

Jeg har en drøm om at en dag, nede i Alabama, et sted med ondskapsfulle rasister og en guvernør som ikke ønsker integrering og som prøver å annullere landets lover – at en dag, nettopp i Alabama, vil små svarte gutter og små svarte jenter holde hender med små hvite gutter og hvite jenter som søstre og brødre.

Jeg har en drøm i dag.

Jeg har en drøm om at en dag skal dype daler løftes, motbakker skal senkes og ulendt terreng blir til rette sletter. Da vil Herrens herlighet åpenbares, og alle mennesker skal se det samme.

Dette er vårt håp. Dette er den troen jeg tar med meg tilbake til Sørstatene. Med denne troen skal vi hogge vårt håp i stein, ut av fortvilelsens fjell.

Med denne troen kan vi forvandle vår nasjons ustemte toner til en vakker symfoni av brorskap. Med denne troen vil vi kunne arbeide sammen, be sammen, kjempe sammen, sitte i fengsel sammen og stå opp for frihet sammen, vel vitende om at vi en dag skal bli frie.

Den dagen vil komme, den dagen når alle Guds barn vil kunne synge med ny mening: «Mitt kjære fedreland, frihetens land, om deg synger jeg. Landet der våre fedre døde, land fylt av stolthet, la friheten runge fra hvert fjell!»

Og hvis Amerika skal bli et virkelig stort land, må dette bli en realitet.

Så la friheten runge fra de storslagne fjelltoppene i New Hampshire.

La friheten runge fra de mektige fjellene i New York.

La friheten runge fra fjellkjedene i Pennsylvania.

La friheten runge fra de snødekte Rocky Mountains i Colorado.

La friheten runge fra Californias vakre åser.

Men ikke bare der; la friheten runge fra Stone Mountain i Georgia.

La friheten runge fra Lookout Mountain i Tennessee.

La friheten runge fra hver eneste knaus i Mississippi – fra hvert fjell.

La friheten runge. Og når dette skjer, når vi lar friheten runge – når vi lar den runge fra hver eneste landsby og fra hver eneste bygd, fra hver eneste delstat og hver eneste by, da vil vi kunne fremskynde den dagen hvor alle Guds barn – svarte og hvite, jøder og ikke-jøder, protestanter og katolikker – vil holde hender og stemme sammen i ordene fra den gamle gospelsangen:

«Free at last! Free at last! Thank God Almighty, we are free at last.»

Kilde:

Douglass Archives of American Public
Lastet ned 06.09.2024 fra: <http://douglass.speech.nwu.edu>

Fritt oversatt av Line Therkelsen, for Skolerom AS